

**MARKO
PULKKINEN**

TIENI
HUIPULLE

TAMMI

**MARKO
PULKKINEN**

***TIENI
HUIPULLE***

TAMMI

HELSINKI

© Marko Pulkkinen ja Tammi 2020

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-1260-9

Painettu EU:ssa

*Every single day
Every word you say
Every game you play
Every night you stay
I'll be watching you*

THE POLICE: EVERY BREATH YOU TAKE

1

Miten joku voi olla noin saatanan vanhan näköinen?

Harry S. Turunen katsoi kuvajaistaan tv-studion maskeerauspeilistä eikä pitänyt näkemästään. Harmaan udun samentamat silmät torkkuivat väsyneinä kuopissaan, ja iho oli kauttaaltaan epätasainen kuin sateen hakkaama hiekkatie.

Viisissäkymmenissä Harry oli vielä pystynyt huijamaan aikaa, mutta viimeisen viiden vuoden aikana taistelu oli lopullisesti hävitty ja ikääntyminen oli tehnyt peruuttamattomia tuhojaan.

Yleensä Harry ei kiinnittänyt huomiota ulkonäköönsä. Oman peilikuvan ihaileminen oli häntä nuorempien miesten harrastus, niiden joiden ei edes olisi tarvinnut pysähtyä peilin eteen, sillä heidän hiuksensa olivat aina ojennuksessa ja iho jugurtinpehmeä.

Keinonahkainen parturituoli hiosti selkää. Studioemäntä oli käsenyt Harrya odottamaan siinä, maskeeraaja tulisi minä hetkenä hyvänsä. Tai eihän heitä enää maskeeraajiksi kutsuttu vaan naamioitsijoiksi.

Harry huokaisi. Jälleen yksi kiertoilmaisu jollekin ikävalle asialle, joka ei selittelemällä paranisi. Siivooja oli nykyään siistijä, vaikka työ oli aivan yhtä tympeää kuin

ennenkin. Silmälääkäri oli puhunut Harrylle aikuisnäöstä, vaikka tarkoitti ikänäköä. Välillä Harrysta tuntui, ettei hän enää oikein käsittänyt nykyaikaa. Sitä se kolmas ikä teetti.

Harry nosti katseensa ja näki peilin kautta televisioon. Siellä hyväkroppaiset nuoret istuivat iltanuotiolla viidakon reunamilla ja kannattelivat käsissään valkoisia kylttejä. Sitten lähikuviin tuli ohjelman juontaja, ja tämän nyökättyä kilpailijat käänsivät sylissään olevat kyltit yksi toisensa jälkeen.

Juuso – Petra – Marcus – Juuso – Juuso – Juuso – Juuso – Juuso.

Nääntyneen näköinen Juuso pudotti kasvot käsiinsä aivan kuin olisi juuri saanut syöpädiagnoosin. Nainen hänen vieressään purskahti itkuun.

Harry seurasi Juuson loittonevaa selkää ja mietti, ettei mikään ollut niin kaukana todellisuudesta kuin tositv-sarjat. Niiden maailmassa kaikki oli valmiiksi käsi-kirjoitettua ja roolitettua. Harrya itseään oli pyydetty televisioon lukuisia kertoja tanssimaan, kokkaamaan ja laulamaan (hän laulajana?), mutta hän oli aina kieltäytynyt. Aina paitsi nyt.

”Tieni huipulle on aivan uudenlainen viihdeohjelma, jossa vieraiden todellinen minä paljastuu yllättävällä tavalla.” Näin sarjaa oli kuvattu eräässä tv-syksyn tärippejä esitellessä lehtiartikkelissa. Ilta-Sanomien mukaan ”Tieni huipulle on kuin ajattelevien ihmisten Vain elämää-sarja”. Iltalehti pani vielä paremmaksi: ”Luulitko, että yritys- ja elämäntaitovalmentajat ovat vain kaunopuheisia yliopistopudokkaita tai pintafilosofisia helppoheikkejä? Tämä ohjelma saattaa muuttaa käsityksesi!” Se oli aika paljon luvattu sarjasta, jota ei ollut vielä kuvattu sekuntiakaan.

Harry katseli ympärilleen teollisuusalueen peltihalliin kyhättyssä tv-studiossa. Juuri muuta kuin sen mitä oli lehdistä lukenut, hän ei sarjasta tiennyt. Paitsi sen että Jari Sarasvuo ja Tommy Hellsten osallistuisivat hänen kanssaan ohjelman kuvauksiin, ja jos Sarasvuota oli uskominen, Tieni huipulle olisi jonkinlainen kilpailu-reality. Sarasvuo oli Twitterissä julistanut voittavansa koko kisan. Hellsten oli puolestaan Me Naiset -lehden haastattelussa kehottanut ihmisiä luopumaan alituisesta kilpailemisesta ja pysähtymään arjen pikku ilojen äärelle. Harry hymähti. Siinäpäähän pysähtyy. Jos Tieni huipulle todella olisi jonkinlainen pudotuspeli, Harry ainakin tekisi kaikkensa, ettei joutuisi lähtemään ensimmäisten joukossa. Mitä pidempään hän olisi mukana kisassa, sitä enemmän hän saisi ilmaista tv-näkyvyyttä. Sitä ei olisi koskaan liikaa tarjolla.

Kuvauksiin oli pyydetty varaamaan kolme päivää. Kilpailijat tulisivat jopa nukkumaan studiotalossa, kuulemma samassa makuuhuoneessa, jossa Big Brotherin neljästoista tuotantokausi oli kuvattu. Harry toivoi sydämensä pohjasta, että lakanat oli kuvausten välissä vaihdettu.

Elokuun helteet olivat lämmittäneet maskeeraamon ummehtuneen kuumaksi. Ilma tuoksui yhtä esanssiselta kuin teinitytön makuuhuone. Kauluspaita liiskaantui kiinni selkään. Harry kohensi ryhtiään ja mielti, että kyllä hän tämän kestäisi: sisälle tunkevan helteen, lapselliset kilpailut ja toisilleen kateelliset kollegat, jopa likaiset lakanat. Hänen oli pakko kestää. Ohjelma esitettäisiin televisiossa alkuvuodesta, juuri sopivasti ennen eduskuntavaaleja. Harry ja hänen puolueensa Uusi alkua olivat pärjänneet hyvin gallupeissa. Jos Harry esiintyisi ohjelmassa

edukseen, hän tekisi näyttävän paluun politiikkaan.

Harryn avustaja Karri-Mikko, Erratumien viestintäassistentti ja Uusi alkuperä -puolueen puoluesihteeriksi, oli ollut ohjelmasta tohkeissaan. Kansa halusi nähdä julkkikset *avoimina ja päästä heidän iholleen*, ja kansahan oli yhtä kuin äänestäjät.

– Tajuatko sinä, mihin seuraan sinä pääset! avustaja oli hihkunut tuotantosopimuksen luettuaan. Sinnehän tulee kaikki: Tommy Hellsten, Anna Perho ja Jari Sarasvuo! Maaret vitun Kallio ja Henkka Hyppönen! Tämähän on kuin yritysvalmentajien Kuka kukin on -kirja!

Tummahiuksinen nainen ilmestyi Harryn selän taakse, pyöräytti mustan viitan hänen hartioidensa ympäri ja pumppasi hydraulikkapolkimesta tuolin sopivalle korkeudelle.

– Moi. Minä oon Mona.

Harry nyökkäsi naiselle peilin kautta. Tämä oli kolmissakymmenissä, maahanmuuttaja, kotoisin ehkä Afganistanista tai Syyriasta. Tummat hiukset ja iho ruskea kuin koulupianon kylki.

Harry oli tottunut näkemään maskeeraajina valkopesetyjä blondeja, jotka olivat kuin suoraan kaurapuuropaketin kyljestä reväistyjä ja joille oli annettu sellainen nimi – Oona, Marika, Nappu – jollainen lapselle annettiin 80-luvulla, kun tästä toivottiin jonkin sortin taiteilijaa. Jos Mona olisi syntynyt 2020-luvulla suomalaisille vanhemmille, hänen nimensä olisi ollut Ronja, Usva, Valo, Revontuli, Petrika tai Merikeiju.

Harry tarkkaili Monaa, joka availi hermostuneena takaseinän kaappeja eikä tuntunut löytävän etsimäänsä. Harrysta oli mukava nähdä maahanmuuttaja muussakin

ammattissa kuin siivoajana tai bussikuskina. Harry toivoi näkevänsä maahanmuuttajia myös muualla, opettajanhuoneissa ja eduskunnassa. Kun Mona huomasi Harryn katseen, hän kääntyi hivelemään tämän hiuksia aivan kuin olisi halunnut viedä huomion pois itsestään.

– Käytätkö geeliä tai hiuslakkaa?

– En kumpaakaan.

Mona liu’utti Harryn hiuksia sormiensa lomassa.

– Eikös sinusta ja sinun pojastasi ollut juttu viimeisimmässä Hesarin Kuukausiliitteessä? Siinä sarjassa, johon haastatellaan kahta saman perheen jäsentä.

Harry nyökkäsi.

Viimeisimmän Kuukausiliitteen Perhesiteitä -palsatalla Harry ja hänen poikaansa Antti olivat avautuneet isä-poikasuhteestaan. Harry oli kertonut, kuinka hän oli nauttinut koti-isyystään ja myöhemminkin jäänyt mieluummin kotiin rakentamaan legoilla tai kuskannut Anttia näytelmäkerhoon kuin lähtenyt kosteille illallisille. Moni lukija oli kommenttipalstan perusteella yllätynyt siitä, miten paljon Harry oli ehtinyt panostaa perhe-elämäänsä, vaikka hän oli ollut kiireinen yrittäjä ja suosittu mediahahmo. HJK:n matsissa mieskatsoja oli tunnustanut Harrylle, että hän oli puhjennut itkuun artikkelin luettuaan. Iltaapäivälehdet olivat vääntäneet jutusta lööppejä, joissa oli ylistetty Harryn tapaa yhdistää työura ja isyys. Mannerheimin lastensuojeluliitto oli jakanut jutun Twitterissä saatteella ”Ottakaapa tästä oppia muutkin suomalaiset”.

Jalustalle nostaminen oli hävettänyt Harrya, sillä suurin osa hänen lehdessä kertomistaan jutuista oli tuulesta temmattuja. Mutta mitä muuta hän olisi voinut tehdä kuin hieman kaunistella totuutta? Kertoa, että kun työ oli

vienyt mennessään, Antin kasvattaminen oli jäänyt täysin Essin harteille? Myöntää, ettei hän ollut koskaan tuntenut isän roolia omakseen? Sen tunnustaakseen hänen olisi pitänyt olla vähintään elokuvaohjaaja.

Totta kai Harry tiesi, että hän olisi voinut olla parempi isä. Hän olisi voinut ollut enemmän kotona ja mukana poikansa elämässä. Mutta ei Harry voinut laiminlyöntejään julkisesti myöntää. Ei varsinkaan näin vaalien alla.

Mona löysi pöydältä kamman ja alkoi kammata varovasti Harryn hiuksia. Monan ja Harryn katseet kohtasivat peilissä.

– Sillä sinun pojallasi on stand-up-ura Lontoossa, eikö vain, Mona kysyi.

Harry nyökkäsi.

– Minä ihailen häntä, Mona sanoi. – Ei ole varmaankaan helppoa olla sinun lapsesi.

Sitten Mona kumartui tutkimaan Harryn poskea.

– Pitäisköhän meidän ajaa partakin, kun tässä kerran on aikaa ennen lähetystä, Mona sanoi ja lähti hakemaan partakonetta jättäen jälkeensä vain myskin tuoksun.

Harry veti kätensä suojaviitan alta ja sively leukaansa. Eihän se mikään siloinen ollut, mutta parransänki sentään peitti kurtuksi kuivuneen, hilseilevän ihon.

Aika oli tehnyt Harryssa jo tuhojaan. Kuukausi sitten Harryn vasemmasta pohkeesta oli löydetty veritulppa. Harry oli kirjoittanut veritulpasta some-kanavilleen muka ”varoitukseksi muille keski-ikäisille miehille”, oikeasti hän oli laskeskellut, että saisi veritulpalla hyvää näkyvyyttä ja nostetta tuleviin eduskuntavaaleihin. Pahaksi onneksi saman vaalipiirin kansanedustaja oli tullut seuraavana päivänä julkisuuteen syöpänsä kanssa. Syöpävän rinnalla veritulppa oli näyttäytynyt jotenkin maalaiselta, se oli

tuonut mieleen tinkimaidon ja voipaketin. Harry oli ollut kansanedustajalle salaa kateellinen. Twitterissäkin oli oltu varmoja, että Harry oli hulluimmilla elämäntavoillaan itse aiheuttanut oman tulppansa. Toista oli syövän kanssa. Sen aiheuttajaksi oli veikkailtu hengitysilman pienhiukkasia ja venäläisen ydinvoimalan kauko-laskeumaa. Valokuvat sytostaattihoidojen laihduttamasta kansanedustajasta olivat olleet lehdissä koko seuraavan viikon, ja Harryn veritulppa oli vaiettu kuoliaaksi.

Mutta ei veritulppa ollut Harrylle ollut vain pelkkä vaaliase. Kaikkea muuta. Se oli säikäyttänyt hänet pahemman kerran. Eikä sekään ollut riittänyt. Säikähtäminen on vain väliaikaista, mutta veritulppa oli Harryn mielessä yötä päivää. Jokaisena viikonpäivänä. Välillä kuolemanpelko lamaannutti Harryn niin, ettei hän tuntunut enää saavan henkeä. Synkät ajatukset pyörivät mielessä varsinkin yön pimeinä tunteina. Enää hän ei pystynyt sivuuttamaan sitä ajatusta, että itäsuomalainen verenperintö kulki sakeana hänenkin suonissaan. Hänen vanhempansa olivat olleet sydänsairaita. Sukulaismies oli kuollut suorilta jaloilta 32-vuotiaana. Veritulppa oli aikoinaan vienyt hänen mummonsa hautaan.

Entä jos veritulppa veisi hänetkin hautaan? Millaisena hänet muistettaisiin?

Ja muistelisiko häntä edes kukaan? Lehdet varmaankin kirjoittaisivat hänen saavutuksistaan työelämässä, ja hänen työtoverinsa ja yhteistyökumppaninsa muistelisivat häntä lämmöllä, mutta entä Harryn läheiset? Millaisena he muistaisivat hänet?

Oliko hänellä edes läheisiä?

Harry oli ollut naimisissa, mutta hänen ja Essin välit olivat katkenneet eron myötä.

Ja Antti, hänen poikansa, oli asunut jo vuosia Lontoossa, eivätkä he olleet pitäneet toisiinsa minkäänlaista yhteyttä.

Eräänä unettomana yönä Harry oli jälleen kerran heittänyt peiton syrjään rintansa päältä, noussut istumaan ja tuijottanut makuuhuoneensa pimeyttä. Jalkaa särki. Hän pystyi melkein tuntemaan, kuinka veritulppa hivuttautui suonta pitkin kohti hänen sydäntään.

Hän panisi elämänsä uuteen uskoon. Eikä vain omaansa vaan myös Antin.

Yleisöluennoillaan Harry oli vuosien ajan saarnannut kuulijoilleen, kuinka jokaisen pitäisi joka hetki olla paras versio itsestään. Mutta mitä hän itse oli tehnyt. Oliko hän elänyt niin kuin oli opettanut?

Nyt hän aikoi viimein ottaa oppinsa käyttöön myös omassa elämässään. Ensi vuoden eduskuntavaalit muuttaisivat Harry S. Turusen elämän.

Eikä pelkästään hänen elämäänsä. Jos Harry pääsisi eduskuntaan, hän tekisi Antista Erratumien toimitusjohtajan. Antti oli aina ollut luokkansa priimus, ja vaikka hänen opintonsa Lontoossa olivatkin keskeytyneet, lahjoja Antilla oli vaikka mihin. Sitä paitsi Antti piti esiintymisestä. Oli aina pitänyt. Kolunnut läpi kaikki mahdolliset näytelmäkerhot ja nuorisoteatterit ennen lähtöään Lontooseen. Näyttelijäntaidoista olisi suurta hyötyä myös elämäntaitobisneksessä.

Oli jo aika muutenkin saada poika kotiin.

Avioeron jälkeisinä vuosina Harryn ja Antin välit olivat viilentyneet. Antti oli syyttänyt Harrya perheen hajottamisesta, ja oikeassahan hän oli ollutkin. Mutta siitä oli kulunut jo viisi vuotta. Aika olisi tehnyt tehtävänsä. Heti kun kuvaukset olisivat ohi, Harry ottaisi yhteyttä Anttiin

ja esittelisi hänelle ajatuksensa sukupolvenvaihdoksesta. Antti saisi haasteellisen työn ja taloudellista pääomaa, ja Harry uuden suunnan elämänsä viimeisille vuosille. Niitä saattoi olla vielä paljonkin edessä. Mutta sekin oli mahdollista, että tulevia vuosia olisi Harrylle suotu vain muutamia. Siksi ne vuodet kannatti käyttää harkiten, eikä tuhlaamalla jonninjoutavaan.

Keskity elämässäsi hyvään ja rakasta lähimmäisiäsi. Tämä olisi se perintö jonka Harry jättäisi pojalleen. Ja toisin kun aineellisen perinnön, tämän henkisen perinnön Harry luovuttaisi Antille jo eläessään.

Harryn kännykkä surahti. Hän kaivoi puhelimensa pariturinviitan alta. Tekstiviesti tuntemattomasta numerosta. Harryn ei tarvinnut avata viestiä arvatakseen lähettäjän. Venäläiset. Kaikki muut ihmiset maailmassa olivat jo vuosia sitten siirtyneet viestimään WhatsAppissa, Messengerissä tai Snapchatissa. Kukaan ei enää lähettänyt tekstiviestejä paitsi venäläiset. Jos puhelimeen olisi saanut yhdistettyä faksin, he olisivat varmasti käyttäneet sitä.

Where are you? Answer the phone, you motherfucker!
Today is the final deadline. You have something we need. Give it to us or...

Harry tunsi kylmän hien puskevan ohimoilleen. Tämä ei ollut ensimmäinen venäläisten lähettämä uhkausviesti, mutta mahdollisesti viimeinen. Ja se ei ollut hyvä asia.

Venäläiset olivat painostaneet Harrya kuukausien ajan. Aluksi he olivat soitelleet, mutta kun Harry ei ollut vastannut oudoista numeroista tulleisiin puheluihin, hän oli alkanut saada viestejä. Tarkemmin ottaen valokuvia.

Hänestä itsestään otettuja valokuvia. Harrya oli kuvattu Espan puistossa, Savoysssa ja Stockmannilla. Valokuvien sanoma oli ollut selvä: me seuraamme sinua minne ikinä menetkin, etkä sinä ole turvassa ennen kuin olemme saaneet mitä haluamme.

Seuraavissa viesteissä oli ollut kuvia hänen kodistaan. Sisältä. Sitten hän oli alkanut saada valokuvia pojastaan Antista Lontoon kaduilla ja stand-up-klubeilla.

Edellisellä viikolla puolue toimistolle oli tuotu kukkalahetys. Neljä keltaista neilikkaa. Harry tiesi, että Venäjällä kukaan ei antanut lahjaksi keltaisia kukkia, sillä keltainen väri symboloi siellä petosta. Parillinen määrä toi puolestaan kukkien saajalle epäonnea, niinpä tasa määrä kukkia annettiin vain vihamiehelle. Tai vainajalle.

Kukkien mukana oli tullut kortti, johon oli kirjoitettu päivämäärä, ja se päivä oli tänään.

Tieni huipulle -sarjan kuvausten alkaminen oli tullut Harrylle kuin taivaan lahjana. Hän oli varma, että studiotalossa – neljän seinän sisällä – hän olisi kolmen päivän ajan turvassa. Tänne ei päästettäisi ketään ylimääräisiä. Täällä Harrylle ei tapahtuisi mitään pahaa. Hänellä olisi kolme päivää aikaa keksiä jokin keino, jolla hän saisi venäläiset karistettua kannoiltaan.

Aiemmin Harry oli saanut puhuttua itselleen lisäaikaa lupaamalla toimittaa venäläisille sen mitä he halusivat, mutta kun riittävän monta deadlinea oli ohitettu, viesteihin oli alkanut tulla painostava sävy. Viime viikolla venäläiset olivat sanoneet olevansa ”valmiit toimimaan”. Harry ei ollut aivan varma millaista toimintaa he tarkoittivat, mutta ei hänellä myöskään ollut halua jäädä selvittämään asiaa.

Hän tiesi jo tarpeeksi. Hän tiesi, että venäläisvakooja Aleksander Litvinenko oli murhattu poloniumilla Lon-

toossa vuonna 2006. Ja että samana vuonna toimittaja Anna Politskovskaja oli ammuttu Moskovassa kotinsa ulkopuolelle.

Oppositiojohtaja Boris Nemtsov. Tilintarkastaja Sergei Magnitski. Sotilastiedustelija Sergei Skripal ja hänen tyttärensä Julia. Ukrainan presidenttiehdokas Viktor Juštšenko. Myrkytettyjen tai epämääräisissä olosuhteissa kuolleiden vastustajien lista oli pitkä. Viime vuosina tahti tuntui vain kiihtyneen. Olisiko seuraava uhri Harry S. Turunen?

2

Maskeeraamoon pyyhälsi sisään siniseen kauluspaitaan ja lököttäviin farkkuihin pukeutunut mies. Mies nyökkäsi vaisusti Harrylle ja jatkoi kännykkäänsä puhumista. Kännykkä upposi miehen valtavaan kouraan niin syvälle, että näytti kuin hän olisi puhunut omalle kämmenelleen. Vanhassa maailmassa miehen ruumiinrakenteella olisi päädytty portsariksi, mutta Harry tunnisti tämän Tieni huipulle -ohjelman tuottajaksi H-P Halmeeksi. Halme oli entinen politiikan toimittaja ja taloustoimituksen esimies ja haastatellut Harrya useita kertoja Erratumin bisneksestä. Harry oli varma, ettei H-P pitänyt hänestä. Jokin näkymätön asia hiersi heidän välissään, Harry ei vain tiennyt mikä se mahtoi olla.

– Jos siitä taikinasta tulee liian sitkoa, kannattaa laittaa maitoa enemmän kuin se viisi desiä, H-P sanoi ja ilmehti Harrylle kuin yrittäen sanoa, että kyllä tämä puhelu kohta loppuu.

H-P hikoili kuin roudari. Kauluspaidan molemmat kainalot olivat tummuneet hiestä. Harry tarkkaili miehen parran, pulisonkien ja sinne tänne rehottavan tukan ympäröimiä kasvoja. Pyöreiden silmälasien takaa välittyvä lempeä katse toi mieleen 70-luvun lastenohjelmat.

Kun Harry oli aloittanut poliitikon uraansa, hän oli vuotanut H-P:lle säännöllisesti muihin poliitikkoihin liittyviä juoruja. Perussuomalaisten kansanedustajalla oli salassa pidetty avioton lapsi. Vihreiden somalivaltuutettu oli nostanut työttömyystukea, vaikka hän oli ollut samaan aikaan töissä veljensä leipomossa. Demaripomo oli matkustanut lemmenlomalle Lappiin veronmaksajien rahoilla. Sillä tavoin politiikassa yleensä toimittiin: kilpailijoita mustamaalattiin, jotta omat osakkeet nousisivat. Mutta toisin kuin muut toimittajat, H-P ei ollut suostunut vain toistelemaan juoruja totuuksina. H-P:llä oli kykyä ja tahtoa omaan ajatteluun ja hän oli tehnyt taustatyönsä huolellisesti. Ehkä juuri siksi Harrystä ja H-P:sta ei koskaan ollut tullut yhtä hyviä ystäviä kuin Harry oli monen muun toimittajan kanssa. Ei Harry tosin heitäkään oikeina ystävinään pitänyt saati kunnioittanut heidän ammattitaitoaan. Julkisen roolinsa sokaisemat toimittajat näkivät itsensä mielellään osana poliittista eliittiä eivätkä tajunneet, etteivät he todellisuudessa käyttäneet valtaa vaan valta käytti heitä. Ja vieläpä hyväkseen, sillä tieto oli valtaa ja tieto oli aina poliitikoilla, talouseliitillä ja virkamiehillä, jotka jakoivat sitä uskotuille toimittajilleen ainoastaan silloin jos siitä oli heille itselleen hyötyä.

Harry oli vuosien mittaan nähnyt, kuinka kiitollisia toimittajat olivat jokaisesta saamastaan juorun puolikkaastakin. Heidän kiitollisuutensa toi mieleen kaltoinkohdellun kuoripojan, joka tunsu kiitollisuutta katolista rippi-isäänsä kohtaan: kiitos kun käytit minua hyväksesi.

– Juurikin näin, H-P päätti puhelunsa ja oli jo samassa tarjoamassa kättään Harrylle. Harry tarttui valtaisaan kouraan ja sanoi moi moit.

H-P meni suoraan asiaan.

– Mitäs sinä tiedät tästä Tieni huipulle -ohjelmaformaattista?

– Sen mitä lehdestä luin, Harry vastasi.

H-P rypisti otsaansa ja näpelöi samalla kännykkäänsä.

– Olethan sinä kuitenkin allekirjoittanut sen lähettämäni sopimuksen?

– Olen.

– Siinähan oli aika tarkkaan selostettu, mitä on luvassa.

Harry nyökkäsi. Ei hän oikeasti ollut tutustunut sopimukseen, hän oli vain laittanut nimensä paperinivaskan viimeiselle sivulle, kun oli löytänyt sen työpöydältään. Vaalistrategian laatiminen puolueelle oli vienyt kaiken hänen aikansa. Siksi hän olikin delegoinut kaikki paperihommat avustajalleen Karri-Mikolle.

– Okei, okei, H-P sanoi jollekin, katsoi sitten kädessä tärisevää kännykkäänsä, veti suun mutruun sen merkiksi että hänen olisi aivan pakko vastata tähän puheluun.

– Viititkö tsekata tuon, H-P sanoi ja tälläsi Harryn käteen taitellun anelosen.

H-P:n ääni loittoni yhtä tahtia nahkakenkien kopinan kanssa. Äänensävyistä päätellen hän puhui taas lapselleen. Yleensä H-P:n puhe oli tylppää ja katkonaista, mutta nyt hän jutteli ympäriryöreitä ja suorien lauseiden tilalle oli tullut leikkisä haparointi. Kaikesta kuuli, että hän todella välitti lapsistaan. Harry muisti kuinka H-P oli joskus haastatellut häntä Savoysssa ja ykskaks vastannut puhelimeen, kun hänen lapsensa oli soittanut. Puhelun kuunteleminen oli tuntunut Harrysta kiusalliselta.

Konsultointia ja yritysvalmennusta tekevän Erratummin toimitusjohtajana Harry oli saanut nähdä, että lapset olivat monelle yhtä paha ongelma kuin viina. Mutta toisin

kuin viinaongelmaa, lapsiongelmaa ei yritetty pitää salassa vaan siitä avauduttiin kaikille. Aina se ei olisi kannattanut. H-P:lläkin oli ollut nousujohteinen ura Iltalehdessä, mutta kuningastie oli katkennut, kun hän oli laittanut lapset työn edelle. Siksi H-P oli nyt tuomittu tänne peltihalliin valvomaan, että Harry osaisi siirtyä ajoissa maskista tv-studioon.

Harry tarkensi katseensa televisioon, jossa jatkui viidakon laitaan jumittuneen heimoneuvoston neuvonpito. Juuso käveli yksin kohti auringonlaskua, ja lähikuivissa nähtiin enemmän tai vähemmän järkyttyneitä kilpakumppaneita. Jokaisen kasvoilta saattoi lukea saman lauseen. ”Se olisin voinut olla minä”, ne sanoivat. Patetia välittyi hyvin ilman alleviivaavaa musiikkiakin.

Harry taitteli auki H-P:n antaman paperin:

TIENI HUIPULLE – TULEVA KANSAINVÄLINEN
MENESTYSFORMAATTI NYT ENSIMMÄISTÄ KER-
TAA SUOMESSA!

Ensimmäisen kauden esiintyjät:

Harry S. Turunen

Harry S. Turunen ei juuri esittelyjä kaipaa!

Harry S. Turunen on Erratum Oy:n toimitusjohtaja ja yritysvalmentaja. Menestyneiden self help -oppaiden kirjoittaja ja elämäntaitoguru. Paikallisradio-pioneeri ja television Tätäkään et tiennyt -panelshow'n vakiojäsen.

Turusen elämästä ei ole puuttunut vauhtia ja vaarallisia tilanteita.

Viitisen vuotta sitten Turusen Twitterissä jakamat valokuvat olivat tuhota hänen valmennusbisneksensä.

Erratum onnistui kuitenkin nousemaan jaloilleen #metrogateksi nimetyn kohun jälkeen.

Turunen kokeili siipiään myös politiikassa mutta jättyi pois Sinisen tulevaisuuden presidenttiehdokas-kisasta dramaattisesti kesken puoluekokouksen. Nyt Turunen on kuitenkin tekemässä paluuta politiikkaan, sillä hänen perustamansa Uusi alkku -puolue tähtää ensi kevään eduskuntavaaleihin Turusen johtamana.

Turusella on aina ollut silmää naiskauneudelle, ja hänet on vuosien mittaan yhdistetty useisiin julkiskaunottariin. Viitisen vuotta sitten Harryn yksityiselämä nousi otsikoihin, kun Harry rakastui häntä kaksikymmentäviisi vuotta nuorempaan Lotta Koivikkoon. Salasuhde murskasi Turusen pitkäikäisen avioliiton Essi Turusen kanssa.

Harry heitti paperin maskipöydälle.

Valtio-opin perusteiden luennolla oli opetettu että henkilökohtainen on poliittista. Että henkilökohtaisessa elämässämme tekemiemme valintojen vaikutukset ulottuvat omaa elinpiiriämme laajemmalle. Se mitä syömme on poliittinen kannanotto. Nykyisin tuntui että mikään muu ei poliittista ollutkaan kuin henkilökohtainen. Ei äänestäjiä enää kiinnostanut ehdokkaiden poliittiset ansiot. He tekivät äänestyspäätöksensä sen perusteella, millainen isä tai puoliso poliitikko oli. Jos Harry halusi puolueensa nousevan eduskuntaan, hänen oli kerrottava mitä hän söi aamupalaksi ja miten muisti lastansa tämän merkkipäivänä. Siksi Harry oli antanut haastattelun Kuu-kausiliitteelle ja siksi hän istui nyt pakahduttavan kuumassa maskeeraamossa.

Harry kuuli askeleet selkänsä takaa ja kohotti katseensa

TRAGIKOOMINEN ROMAANI SOMEOPTIMOIDUN POLIITIKON PYRISTELYSTÄ HUOMIOTALOUDEN IKEESSÄ.

Yritysvalmentaja ja mediapersoona Harry S. Turusen elämässä on kääntymässä uusi sivu. Mikäli gallup-lukuja on uskominen, hänen Uusi alkua -puolueensa on nousemassa eduskuntaan tulevissa vaaleissa, ja hän on vihdoinkin päättänyt korjata välinsä Lontoossa asuvaan poikaansa Anttiin.

Harry haluaa kuitenkin pelata varman päälle ja osallistuu Tieni huipulle -nimiseen tosi-tv-ohjelmaan maksimoidakseen medianäkyvyytensä vaalien alla. Mutta kun studiossa tapahtuu veitsihyökkäys jo ennen kuin kuvaukset ehtivät alkaa, Harryn pasmat menevät sekaisin. Onko hänen perässään äärioikeisto, äärivasemmisto vai sittenkin venäläiset, jotka ovat viime aikoina olleet turhankin kiinnostuneita Harryn tekemisistä?

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-1260-9